

Kobus in het winterbos

dieuwke winsemius

Kobus
in het winterbos

Dieuwke Winsemius

Kobus in het winterbos

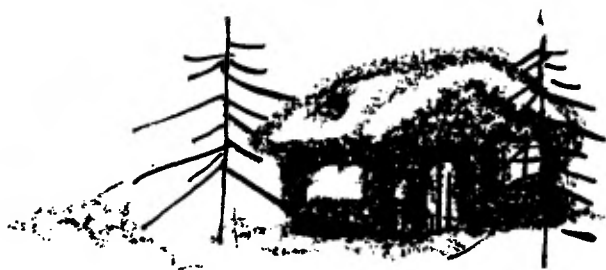
Uitgeverij G. F. Callenbach B.V. – Nijkerk

© 1973 by Uitgeverij G. F. Callenbach B.V., Nijkerk.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslag en illustraties van Tiny van Asselt

ISBN 90 266 3376 9

Inhoud

Kobus en de haas Lampe	7
Kobus krijgt een cadeautje	15
Kobus en Melis, de das	24
Kobus gaat schaatsenrijden	29
Kobus en de eenden	34
Kobus en Fretje, de wezel	39
Kobus voelt zich niet goed	45
Kobus krijgt logees	50

Kobus en de haas Lampe

Nee maar, moet je dáár eens kijken! Zie dat kleine mannetje eens hollen! Zonder op stenen of boomwortels te letten, vliegt hij door het bos. De knopen van zijn jasje zijn los, maar hij heeft geen tijd ze vast te maken. Zijn lange grijze baard wappert in de wind. Hola! daar blijft hij ermee aan een tak haken. Hij schrikt zo, dat zijn pijpje uit zijn mond valt. Gelukkig brandt het niet. Stel je voor, dan had er wel bosbrand van kunnen komen. Maar hij heeft niet eens tabak om zijn pijpje te stoppen, hij heeft het alleen maar tussen zijn tanden gestoken, de kop hangt ondersteboven.

Kijk eens hoe hij rent! Zijn slofjes kleppen op de droge grond. Het vriest een beetje, de grond is hard, de bomen zijn wit beijzeld. De lucht is grijs en de wind koud. Maar dat hindert het mannetje nu niet. Hij heeft niet eens tijd gehad een warme muts op te zetten en zijn klompjes aan te trekken. Hij is zo maar hals-over-kop de deur uitgegaan.

Zo nu en dan blijft hij even stilstaan om bij te komen. Hij raakt helemaal buiten adem. Maar dan kan hij ook weer des te harder lopen . . . nog drie . . . nog twee . . . het mannetje hijgt en puft . . . nog één bospaadje, dan is hij er eindelijk. Oei oei, hij kan bijna niet meer.

Op een omgevallen boomstam zit Kokke, de zwarte kraai. Hij zit ineengedoken, zijn kopje in de veren. Zo zit hij al een hele poos stil te wachten tot Kobus zal

komen. Brr, hij wordt koud van het lange stilzitten. Maar hij durft niet een eindje om te vliegen om warm te worden, want dan zul je zien dat het mannetje juist komt. Met zijn kleine kraaloojjes kijkt hij zo nu en dan even links en rechts. Ba, wat duurt wachten toch lang. Maar ja, een mannetje kan nu eenmaal niet vlug vliegen.

Het begint Kokke te vervelen. Zal hij maar weggaan? Maar nee, dat mag natuurlijk niet.

Eindelijk . . . hij kijkt eens beter . . . ja hoor, hij ziet het goed, daar komt Kobus. Vlug fladdert Kokke omlaag. Met flinke hippen gaat hij het mannetje tegemoet.

‘Daar ben ik al,’ hijgt Kobus. ‘Oei oei, was me dat lopen!’

‘Ka, ka,’ krast de kraai. Hij houdt zijn kopje opzij en gaat op één poot staan. ‘Ik vind dat je het nog vlug gedaan hebt, hoor Kobus. Voor iemand die niet vliegen kan, heb je het vlug gedaan. Ka ka!’

Kobus is een heel, heel klein mannetje. Niet groter dan een kuiken. Zijn hele leven heeft Kobus in het dorp bij de mensen gewoond. De mensen in het dorp zeggen dat hij wel honderd jaar is, maar niemand weet precies hoe oud hij is. Kobus zelf weet het wel, het staat in een dik boek dat hij thuis in de kast heeft. Maar wat geeft het eigenlijk hoe oud iemand is? Als hij maar gezond is, plezier in het leven heeft en goed is voor anderen.

Maar in het dorp werd het hoe langer hoe drukker en Kobus houdt juist van stilte. Daarom is hij naar het bos verhuisd. En als je hem ernaar vraagt, zegt hij dat hij voor geen duizend gulden terug naar het dorp zou gaan. In het bos heeft hij vrienden gekregen, eigenlijk

zijn alle dieren in het bos zijn vrienden.

Eerst heeft hij een poosje in een holle boom gewoond. Dat was best gezellig, maar toen het winter werd, was het er niet uit te houden van de kou. Toevallig hoorde hij dat er in het dorp een hondehok onbewoond was. Bij boer Sipma aan de Nieuweweg, werd hem verteld. Kobus kende boer Sipma wel. Dat was die boerderij met dat grote bord aan de boom, waarop stond: Wacht u voor de hond.

Maar de hond van boer Sipma was doodgegaan en de boer was daar zo bedroefd om, hij had zoveel van zijn hond gehouden, dat hij tegen iedereen zei dat hij nooit een andere hond wilde hebben. Hij haalde het bord van boom en het hondehok zette hij in een hoek van zijn schuur. Leeg. Alleen het kleedje, waar de hond 's nachts als het koud was op sliep, dat lag er nog in.

Kobus mocht het hondehok zo maar meenemen van de boer. Hij hoefde er geen cent voor te betalen. En een mooi huisje dat hij ervan gemaakt heeft! Fantastisch! Dagen- en dagenlang is hij eraan bezig geweest. Hij heeft gezaagd en geverfd tot hij van vermoeidheid in slaap viel. Alle dieren van het bos zeggen dat Kobus' huis het allermooiste van het hele bos is.

Hij heeft een deurtje gemaakt om binnen te komen. Dat kan dicht als het buiten koud is en wijd open als de zon schijnt. Hij heeft ook raampjes gemaakt om uit te kijken, heldere raampjes met gordijntjes ervoor.

Er staat een kachelkje, waar hij hout en denneappels in stookt, die hij in het bos zoekt. Als het hout in het kachelkje knettert wordt het heerlijk warm in het huisje. Dan gaat Kobus in zijn schommelstoel zitten om zijn krantje te lezen of een pijpje te roken. Soms doet hij wel

eens zo maar een dutje.

's Nachts slaapt hij in zijn bed, een fijn bed met een lekker warme deken. En in de hoek van zijn kamer staat zijn kast. Een kast met een sleutel! Niemand weet wat er in die kast zit. En als je het aan Kobus vraagt, glimlacht hij. 'Dat is nu mijn geheim,' zegt hij dan.

'Ka ka, wat ben ik blij dat je er bent, Kobus,' zegt Kokke. 'Ik zat maar uit te kijken en te wachten. Ik weet best dat je niet zo vlug kunt als een vogel, die over de bomen heen kan vliegen, dat weet ik heus wel, maar ka ka . . .'

'Kom, nu niet meer praten,' zegt Kobus. 'Vertel maar gauw wat er aan de hand is.'

'Ka ka, ik zal het je vertellen.' Kokke gaat naast Kobus staan. Hij strijkt zijn veren glad, schraapt zijn kraaiekeel en begint: 'Je weet wel, Kobus, daarginds in het bos zijn vreemde mannen aan het werk.'

'Ja, dat weet ik,' zegt Kobus. 'Ze hakken bomen om en zagen de stammen in korte eindjes. En wat zou dat?'

'Die eindjes stapelen ze op elkaar.'

'Toe nou maar,' dringt Kobus aan.

Kokkes grote zwarte snavel blijft openstaan. Hij knip-pert met zijn kraaloogjes en stottert: 'Mmmaar . . . mmmaar . . . die mmmannen . . . hebben . . .'

'Kalm, Kokke, kalm,' zegt Kobus.

'Die mannen hebben die stammetjes opgestapeld net op de plek, waar de haas Lampe lag te slapen. En nu . . . nu kan Lampe zich niet meer bewegen, want er ligt een zwaar stuk hout net op zijn linkeroor. En hij is bang . . .'

Kobus wordt nu wel een beetje boos. 'En wij staan hier te praten net of er niets aan de hand is? Kom mee, vlug! Breng mij naar de plek, waar het gebeurd is.'

Zo snel ze kunnen, lopen Kobus en Kokke naast elkaar door het stille bos. Kobus kan harder lopen dan Kokke, daarom slaat Kokke zo nu en dan zijn vleugels even uit en vliegt een eindje. Kobus rent en Kokke fladdert.

'Lampe is een luilak,' moppert Kobus. 'Een haas hoort niet te slapen als de mensen wakker zijn. Hij heeft toch een paar goede oren? Dan heeft hij toch de mensen met hun bijlen en hun zagen wel gehoord? Maar Lampe is lui, schandalig lui. Slapen met mensen in de buurt. Foei!'

'Maar je helpt hem toch wel, Kobus?' vraagt Kokke bang.

'Dat hoef je niet te vragen,' bromt Kobus. 'Maar ik zeg

het nog eens, het geeft geen pas. Ik hoop maar dat dit een goede leer is voor een volgende keer.'

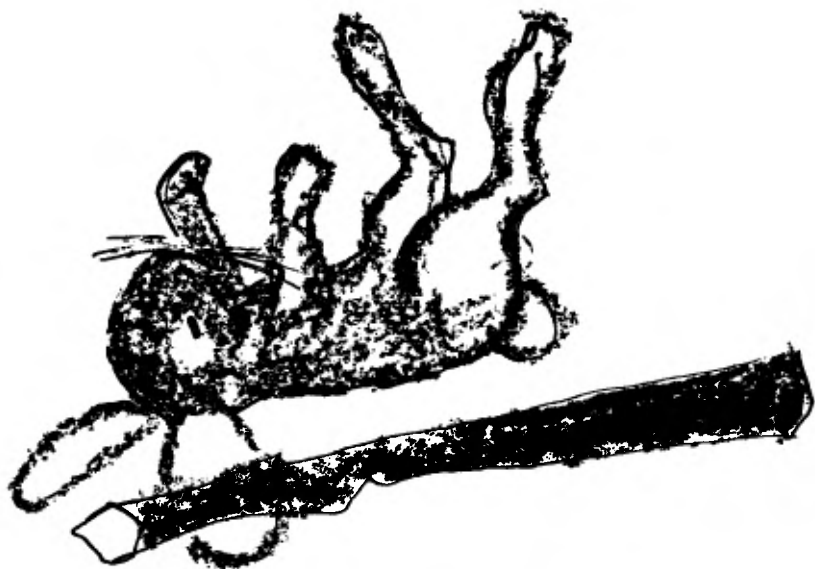
Ze lopen nu door het hoge gras. Kobus' hoofd steekt niet eens boven het gras uit, maar Kokke weet goed, waar ze langs moeten om zo gauw mogelijk bij Lampe te komen.

Die arme haas! Hij ligt op zijn rug, zijn vier pootjes steken recht omhoog. Op zijn linkeroor ligt een boomstammetje, je kunt het zwarte oorpuntje niet eens meer zien. Hij kijkt met bange ogen in het rond, maar bewegen kan hij zich niet. Is er dan niemand die hem kan helpen? Hoelang moet hij zo blijven liggen? Hij weet het niet. Nu het zo koud is, loopt er geen dier meer in het bos. Het is zo stil, dat hij de wind door de kale bomen hoort fluiten. En het is zo koud, dat zijn adem wolkjes in de lucht maakt. En morgenochtend . . . hij krijgt het benauwd als hij eraan denkt, morgenochtend komen de mannen weer met hun grote bijlen. Als ze hem vinden . . .

Hij schaamt zich erg omdat hij geslapen heeft toen er mensen in de buurt waren. Dat hoort een haas niet te doen, maar hij was ook zo moe, want hij moest . . .

Dan ineens hoort hij een geluid. Vlug doet hij zijn ogen weer open. Wat hoort hij? Wie zijn daar? Hij wil zijn kop omdraaien, maar dan schreeuwt hij van de pijn. 'Au au! mijn oor zit vast!'

Kobus hoort Lampe schreeuwen. Nu krijgt hij toch medelijden met hem. Hij neemt zijn pijpje uit de mond en stopt dat Kokke onder een vlerk. Dan rolt hij zijn mouwen omhoog en probeert met beide handen het paaltje van Lampes oor te tillen. Man man, hoe moet hij dat ooit alleen doen? Zo'n zware paal. En hij is

maar zo'n klein mannetje.

Lampe beweegt zich niet, hij ligt muisstil. Alleen het puntje van zijn staart trilt. Dat komt van de zenuwen.

Kobus tilt en tilt, maar er komt geen beweging in het paaltje. Zijn rug doet er pijn van.

Hoe moet dat nu? Geen centimetertje schiet hij op. Hij trekt eens aan zijn baard en denkt na.

De tranen biggelen Lampe over zijn hazewangen. Moet hij hier dan blijven liggen? En als dan de werklui komen?

'Kom kom,' zegt Kobus, en hij drukt even Lampes pootje. 'Niet huilen, daar schieten we niets mee op.' Hij wenkt Kokke. 'Kom er eens bij! Help ook eens een pootje! Samen redden we het wel. Kijk, niet optillen, maar wegrollen. Ik duw aan het ene eind, jij aan het andere. Een, twee, hup!!'

Kokke duwt uit alle macht mee en warempel, het lukt! Het paaltje rolt een klein eindje om en Lampes oor is vrij!

Lampe springt meteen overeind, hij strekt al zijn poten. Even wrijft hij over zijn oor, dat helemaal plat is geworden onder het paaltje.

Kobus doet zijn mouwen weer naar beneden, blote armen is toch wel een beetje koud in de winter. Kokke haalt het pijpje onder zijn vleugel vandaan. 'Ka ka,' krast hij, 'ik vind dat je nu wel een pijpjevol verdiend hebt, ka ka!'

Maar Kobus schudt somber zijn hoofd. Hij doet de steel van de pijp weer tussen zijn tanden, de pijpekop ondersteboven. 'Ik heb geen draadje tabak meer,' zucht hij.

'Thuis toch zeker wel?'

'Nee, thuis ook niet.'

Lampe rekt zich heerlijk uit. Zijn poten zijn stijf geworden van de kou. Een paar maal stampt hij ze op de grond om warm te worden. En dan neemt hij een sprong!! Hup-hup-hup, weg is hij.

Kobus en Kokke kijken elkaar beduusd aan. Ze zien Lampe in de struiken verdwijnen.

'Ka ka ka', krast Kokke. 'Dat is me ook wat moois. Hij bedankt niet eens.'

Kobus schudt spijtig zijn hoofd. Hij kauwt op de steel van zijn pijpje. 'Ach nee,' zegt hij, 'zo gaat dat.'

Kobus krijgt een cadeautje

Kobus is blij dat hij weer thuis is. Hij heeft een dikke denneappel in de kachel gegooid en het vuurtje lekker opgestookt. Het zal nu wel gauw warm worden in zijn kleine kamertje. Hij leunt lui achterover in zijn schommelstoel en trekt zijn pantoffels uit. Zijn voeten zet hij op een stoof. Zo worden zijn voeten weer lekker warm. Kobus heeft een hekel aan koude voeten. 'Koude voeten, een koud hart,' zegt hij altijd.

Door het raam ziet hij dat het begint te sneeuwen. Kanjers van vlokken vallen uit de lucht. Het hele bos krijgt nu een witte deken over, zijn huisje krijgt een wollen muts op.

Op de tafel ligt Kobus' pijpje. Hij kijkt ernaar en zucht. Dan haalt hij zijn tabaksdoos uit de zak. Daar kijkt hij ook in en dan zucht hij nog eens. Er zit niets anders in dan een verdroogd aardappelschilletje. Kobus doet altijd een aardappelschil in zijn tabaksdoos, dan wordt de tabak niet zo droog en het pijpje smaakt lekkerder. Maar de doos is leeg, helemaal leeg. Hij had vanmiddag naar het dorp willen gaan om boodschappen te doen. Allereerst om tabak te kopen. En zijn boter is op en de suikerpot is bijna leeg. Maar toen klopte Pluim, de eekhoorn, aan zijn deur en die zei met een angstig piepstemmetje dat Kokke, de kraai, hem gestuurd had en of Kobus wel ogenblikkelijk wilde komen om te helpen. Toen is hij hals-over-kop uit zijn huisje gevlogen. Zo

maar op zijn sloffen, zijn jasje niet eens dichtgeknoopt. Toen kon hij geen boodschappen meer doen. En nu is het donker, nu zijn de winkels dicht.

In Kobus' huisje is het gelukkig niet donker. In de hoek van de kamer hangt een petroleumlamp. Hij is nog vol olie en bij het schijnsel van de lamp kan Kobus straks zijn krantje lezen. Hè, zijn voeten worden al lekker warm. 'Warme voeten, een warm hart,' denkt Kobus. Hij leunt nog verder achterover, de stoel schommelt en schommelt.

Buiten waait het hard, de wind blaast in de schoorsteen. En het sneeuwt maar door, op de vensterbank ligt al een heel kussen van sneeuw.

Kobus slaat nog eenmaal een spijtige blik op zijn lege pijpje, dan doet hij zijn ogen dicht. De petroleumlamp suist zacht, de denneappel in de kachel knistert. Dan valt Kobus in slaap.

In een hoge boom hipt Pluim, de eekhoorn, van de ene tak op de andere. Zijn staart staat rechtop, tussen de rug en de staart draagt Pluim een stapel kranten. Pluim is de krantejongen van het bos, elke avond moet hij de kranten rondbrengen. De sneeuw slaat tegen zijn snuit, maar daar trekt Pluim zich niets van aan. Hij heeft een dikke warme pels en of het nu regent of sneeuwt, hij blijft warm en droog.

Hij heeft net een krant in het hazeleger geduwd. 'De krant!' heeft hij geroepen. Nu is meester Uil aan de beurt. Eigenlijk heeft meester Uil geen krant nodig, want hij schrijft de krant zelf. Al het nieuws uit het hele bos en ook van de hei en van de wei, verzamelt hij. Meester Uil kan namelijk heel goed kijken en luisteren, hij weet alles al lang voor het in de krant staat. Maar

weet je, Pluim krijgt altijd een kopje warme chocolademelk van juffrouw Uil. Daarom brengt hij toch maar een krant in het uilenest.

‘De krant!’ roept hij al van ver. Even later steekt meester zijn kop al naar buiten.

‘Ben jij het, Pluim?’ vraagt hij. ‘Kom maar gauw binnen, de vrouw heeft al ingeschonken.’

Pluim schudt de sneeuw van zijn bontvel. Tussen de lange haren van zijn prachtige pluimstaart blijven wat vlokken zitten, die in de warmte van het nest smelten tot dikke druppels water. Juffrouw Uil veegt ze gauw weg met een doekje.

‘Wat een weertje, hè?’ zegt meester Uil.

‘Ach,’ antwoordt Pluim, terwijl hij zijn beide verkleumde voorpootjes om het kopje klemt, ‘ach, het is winter en ’s winters sneeuwt het nu eenmaal.’ Hij drinkt gulzig het kopje leeg, zo gulzig, dat hij ervan slurpt. Maar als het leeg is, schenkt juffrouw Uil het weer vol. Zo gaat het iedere avond.

Pluim bedankt hartelijk, maar dan moet hij weer verder, hij is nog lang niet klaar. De kranten zitten goed klem tussen zijn rug en zijn staart, zo verliest hij ze niet.

In de verte ziet hij licht. Dat is het raam van Kobus’ huisje. Kobus zit natuurlijk al op de krant te wachten. Het begint harder te sneeuwen. Pluim zal toch blij zijn als hij alle kranten bezorgd heeft en weer fijn bij zijn moeder is. Hij heeft een massa nootjes en zaadjes verstopt in een verlaten lijsternest dicht bij hun huis. Niemand weet van zijn verstopplekje. Het water komt hem in de mond als hij aan die lekkere nootjes denkt.

‘Goeieavond Pluim!’ hoort hij plotseling een stem.

Pluim kijkt verbaasd om zich heen. Dat lijkt warempel Lampe, de haas, wel, daar beneden.

'Jij bent ook nog laat op pad, Lampe,' zegt Pluim. 'Je hebt de krant toch wel gevonden, die ik gebracht heb?' 'Wel gevonden, maar nog niet gelezen,' antwoordt Lampe. 'Nog geen tijd gehad. Ik moet nog naar Kobus, zie je?'

'Naar Kobus?' Dat verbaast Pluim. 'Ik moet ook naar hem toe.'

Hij vraagt maar niet of Lampe de krant mee wil nemen, hij weet maar al te goed hoe lui Lampe is. Maar dan zegt Lampe zelf: 'Zal ik de krant voor Kobus meenemen?'

'Jij?' Pluim kan niet geloven dat de haas het meent.

'Ja, dat scheelt voor jou een heel eind door de sneeuw.' 'Tjonge jonge,' denkt Pluim, 'dat mag ook wel in de krant.' Maar hij zegt vriendelijk: 'Als je dat zou willen doen? Graag hoor.' Hij duwt een krant tussen de scherpe tandjes van Lampe.

'Dag Lampe. En welbedankt.'

Lampe knikt. Nu hij een krant in zijn bek heeft, kan hij niets meer zeggen. Hij neemt een paar flinke sprongen en weg is hij.

Pluim doet vlug de ronde met de overige kranten. Hoe eerder hij klaar is, hoe eerder hij aan zijn nootjes kan beginnen.

Wat sneeuwt het! De takken van de bomen buigen door onder de sneeuwvracht. Nog een paar bomen, dan is Lampe bij Kobus. Hij neemt een geweldige aanloop, zijn pootjes maken scherpe prenten in de sneeuw. Je kunt precies zien, waar hij gelopen heeft.

Het is vreemd stil in het kleine huisje. Lampe klopt aan de deur, maar er komt geen antwoord. Daar begrijpt hij niets van. Er brandt licht en toch geen antwoord? Voor-

zichtig legt hij zijn rechteroor voor het sleutelgat. Zijn linker doet nog te veel zeer.

Prrr-prrr, hoort hij. En nog eens prrr-prrr.

Lampe gaat op zijn lange achterpoten zitten, zo kan hij net door het raampje in de keuken kijken.

Nu moet hij toch lachen. Daar zit Kobus. Hij leunt achterover in zijn stoel, zijn hoofd is opzij gegleden. Kobus slaapt!

Even komt er een lelijk plannetje op in Lampes kop. Nu kan hij Kobus er mooi tussen nemen door hard 'Brand!' te roepen. Dan zal hij schrikken! Iedereen weet hoe doodsbenauwd Kobus voor brand is. Op zijn best rolt Kobus dan van zijn stoel van schrik. Maar dan bedenkt Lampe hoe het mannetje hem die dag geholpen heeft. Het zou gemeen zijn hem nu te plagen. Daarom tikt hij zacht op het raampje. Kobus doet zijn ogen open en gaat rechtop zitten. Hij knippert met de ogen en strijkt zijn baard glad.

'Is daar iemand?!' roept hij.

'De krant!' roept Lampe.

Kobus doet de deur open en Lampe hipt naar binnen. Vlug doet Kobus de deur weer dicht. 'Alle warmte loopt naar buiten,' zegt hij, en daar moet hij zelf om lachen. Net of warmte pootjes heeft.

'Waarom breng jij de krant? Is er iets met Pluim?'

Lampe zegt dat er niets met Pluim is, maar dat hij de krant heeft meegenomen omdat hij toch bij Kobus moest zijn.

'Jij moest bij mij zijn?' Dat begrijpt Kobus niet. Lampe heeft nu toch geen hulp meer nodig?

Lampe staat een beetje verlegen bij de deur. 'Zie je . . . dat zit zo . . . je moet weten . . .,' stottert hij. 'Ik wou je

nog bedanken.'

'Bedanken?' vraagt Kobus. 'Het is de moeite niet waard. Jij zou mij toch ook geholpen hebben?'

Op die vraag geeft Lampe maar geen antwoord. Eigenlijk denkt hij er nooit aan om anderen te helpen.

'Hoe is het nu met je oor? Ik had er nog naar willen kijken, maar je was ineens weg.'

'Dat komt . . .,' zegt Lampe. 'Toen het gebeurde met die mannen was ik net op weg naar de apotheek. Mijn moeder is ziek, zie je?'

'Mmm,' broemt Kobus in zijn baard. 'Moeder ziek, op weg naar de apotheek en liggen te slapen. Dat klopt niet, hè? Je moet je schamen.'

'Ja . . . nee.' Lampe weet niet goed wat hij moet zeggen. Hij klappert met zijn oren en knippert met de ogen. 'Zie je, Kobus, ik had al twee nachten geen oog dichtgedaan. Mijn moeder had zo'n pijn en toen heb ik bij haar gewaakt.'

'Dat verandert de zaak,' zegt Kobus. 'Wat mankeert je moeder?'

'Reumatiek,' zegt Lampe, en hij kijkt zorgelijk. 'Haar achterpoten zijn helemaal stijf en ze heeft vreselijk pijn.'

Kobus krijgt diepe rimpels in zijn voorhoofd, hij trekt met beide handen aan zijn baard. Reumatiek is het ergste wat een haas kan overkomen.

'Spring hier morgenochtend maar eens langs,' belooft hij,' dan zal ik een potje zalf klaarmaken. Dertigmaal daags moet je haar poten inwrijven met die zalf. Steeds maar weer wrijven.'

'Wordt ze dan weer beter, Kobus?'

'Vast en zeker.'

Dan hipt Lampe naar de tafel. Hij neemt Kobus' pijpje in zijn poot.

'Moet je niet eens een pijpje stoppen?'

'Ik heb geen tabak meer. Geen draadje,' zegt Kobus spijtig. 'Daardoor ben ik helemaal uit mijn gewone doen.'

Lampe lacht fijntjes. Hij grabbelt even in zijn zak en dan zegt hij: 'Hokus, pokus, pannetje, een pakje tabak voor dit mannetje!' Met een zwaai legt hij een pakje tabak op de tafel. 'Voor jou!'

Kobus slaat de handen ineen. 'Voor mij?'

'Voor jou. Omdat je mij geholpen hebt.'

Dan moet Lampe naar huis, hij moet nog een warm kruikje voor zijn moeder maken.

Kobus gooit nog een denneappel op het vuur. Hij stopt zijn pijpje, strijkt een lucifer aan en zuigt het vlammetje in de tabak. Mmm, dat smaakt! Toch goeiig van Lampe.

Kobus en Melis, de das

Het vriest dat het kraakt. En een sneeuw dat er gevallen is! Kobus kan er bijna niet meer doorkomen. Hij moet zijn straatje nodig vegen. Met de bezem gaat hij naar buiten.

De zon schijnt op de sneeuw. Het is zo licht, dat zijn ogen er pijn van doen. Maar mooi vindt hij het wel.

Kobus zingt een vrolijk liedje. Pomper-pom-pom-pom! En hij veegt met lange vegen. De sneeuw stuift in het rond. Hij kijkt eens om naar zijn huisje. Is het niet een allerprachtigst huisje? Toen hij wakker werd, stonden de bloemen op de ramen. Vlug heeft hij zijn kacheltje aangemaakt, toen zijn de bloemen er weer afgesmolten. Daar komt warempel Melis, de das, aangewandeld. 'Nu moet het niet maller,' denkt Kobus. 'Wat moet Melis midden in de winter op straat? Hij houdt wel geen echte winterslaap zoals de egels en de hamsters, maar dassen komen toch 's winters niet buiten.'

'Dag Melis,' zegt Kobus, en hij leunt even op zijn bezem.

'Dag Kobus. Veeg je je straatje?'

'Ja. De sneeuw is zo hoog, dat er niemand bij mij kan komen.'

Melis komt dichterbij. 'Verwacht je dan bezoek?'

'Je kunt nooit weten.'

Melis kijkt naar Kobus' huisje. 'Wat woon je hier toch mooi,' zegt hij. 'Alleen lijkt het me wel een beetje koud in de winter. Brr, de wind kan om je huis heen waaien.'

Zeg Kobus, als je het soms koud hebt, kun je best bij ons onder de grond komen wonen tot het weer voorjaar wordt. Wij hebben ruimte genoeg. Grote kamers en een bovenverdieping met een zolder. Dus.'

'Heel vriendelijk aangeboden,' zegt Kobus, 'maar ik heb het nooit koud. En ik heb het zo naar m'n zin in mijn huisje. Wil je het eens bekijken?'

Melis schudt zijn spitse zwart-witte snuitje. 'Later graag eens, maar ik heb nu geen tijd.'

'Is er iets bijzonders aan de hand dat je om deze tijd van het jaar buiten loopt?' vraagt Kobus nieuwsgierig.

'Ik moet naar de dokter,' vertelt Melis. 'Je weet wel dat wij een maand geleden vier jonkies hebben gekregen, hè?'

'Jawel, dat weet ik. Drie jongens en een meisje. Pluim heeft het me verteld.'

'Juist,' zegt Melis. 'De jongens hebben de ogen al open, maar het meisje nog niet en daar zijn mijn vrouw en ik lang niet gerust over. Daarom ga ik de dokter roepen.' Op een holletje gaat Melis verder. Kobus kijkt hem na. Wat zei de das? Vijf weken waren de kleintjes en nog niet allemaal de oogjes open? Dat was niet in orde.

Kobus zet de bezem tegen de muur van zijn huisje, hij doet de deur open. Daar stapt hij uit zijn klompen, die zet hij ondersteboven naast de deur, zo kan er geen sneeuw in waaien. Op kousevoeten gaat hij naar zijn kast. Met de grote sleutel, die hij altijd in zijn zak heeft, doet hij de deur open. Van de bovenste plank neemt hij een klein bruin flesje. Oogdruppels, staat erop. Als de dokter Melis niet kan helpen, moet hij die druppels maar eens op de ogen van zijn kleine meisje doen. Hij laat het flesje in zijn jaszak glijden.

Het is een heel eind naar het hol van Melis. Kobus stapt stevig door. Het is mooi weer, de zon schijnt vrolijk en de lucht is helderblauw. Het is ook lang niet zo koud meer, want de wind is gaan liggen. Toch vriest het nog wel. Dat merkt hij aan de sneeuw. Die kraakt onder zijn voeten. En de zon tovert er duizend glinstertjes in.

'Mooi weer om te gaan schaatsenrijden,' denkt Kobus. Hij heeft de hele winter de schaatsen nog niet onder gehad. Ja, hij kon straks nog best even een baantje rijden. Hij heeft de schaatsen al uit het vet gehaald en baas Klop, de specht, heeft ze geslepen.

Baas Klop is eigenlijk timmerman. Maar als er in de winter weinig te timmeren is, doet hij allerlei andere karweitjes. Dan slijpt hij schaatsen. En als het ijs sterk is, staat hij er met een kraampje. Een koek-en-zopie, noemt hij het. Hij verkoopt er warme anijsmelk en stroopslakken. Die zijn heel lekker en iedereen koopt ze van hem. Zo verdient hij toch wat in de winter.

Als Kobus bij de ingang van Melis' hol komt, roept hij: 'Volluk!' Even wacht hij, maar als er niemand komt, gaat hij naar binnen. Het is er erg donker, maar op de tast vindt hij toch de woonkamer. Vrouw Melis heeft hem al gehoord, ze doet juist de kamerdeur open. 'Wie is daar?' roept ze.

'Ik ben het! Kobus!' roept Kobus. 'Is de baas al terug?' 'Nog niet,' zegt vrouw Melis. 'Hij is naar de dokter.'

Kobus geeft vrouw Melis het flesje dat hij heeft meegebracht. 'Ik weet dat hij naar de dokter is. Dat is goed, dat is het beste. Maar als de dokter niet weet wat hij moet voorschrijven voor de oogjes van jullie meisje, dan kun je deze druppels wel eens proberen. Twintig-

maal op elk oogje een druppel.

Vrouw Melis schudt verdrietig haar kopje. Twintigmaal? Hoe vaak is dat? Ze kan maar tot vijf tellen, want ze heeft maar vijf klauwtjes aan haar pootjes. Kijk maar. Een, twee, drie, vier, vijf.

Ja, dat wordt moeilijk. Kobus denkt heel diep na. Hij plukt aan zijn baard en trekt dan aan zijn neus. 'O, ik weet al raad,' zegt hij dan. Hij gaat naar buiten en zoekt een boomtak. Met die tak maakt hij twintig krasjes op de grond. In het hol is de grond niet bevroren, de krasjes zijn duidelijk te zien.

'Kijk,' wijst hij vrouw Melis, 'nu leg ik die stok naast de krasjes en elke keer als je een drupje op de oogjes van het meisje hebt gedaan, kras je een krasje door. Begrepen? Dan wordt het krasje een kruisje. En als alle krasjes kruisjes zijn, ben je klaar.'

'Begrepen,' zegt vrouw Melis. Ze sloft weg met het kostbare flesje tussen haar voorpootjes. Kobus kijkt haar na. Als laatste ziet hij haar ronde harige staartje om de hoek verdwijnen. Dan staat hij alleen in de donkere gang. Hij schudt zijn hoofd en zucht. 'Ze bedankt niet eens,' zegt hij.

Kobus gaat schaatsenrijden

Die middag wil Kobus gaan schaatsenrijden. Hij trekt een warme wollen muts over zijn oren en steekt zijn pijpje aan. De lekkere tabak van Lampe is nog niet op. Zijn schaatsen hangt hij over zijn schouder, eentje vóór en eentje achter. De zon fonkelt in de ijzers.

Kobus neuriet een wijsje, zo goed heeft hij het naar zijn zin. Pomperpom-pom-pom!

De poel, een eindje buiten het bos, is dichtgevroren. Daar bindt Kobus zijn schaatsen onder. Het is al druk op het ijs, het lijkt wel of iedereen wil schaatsenrijden. De hele familie Konijn is er. En de mollekinderen. Nee maar, die brengen er ook niet veel van terecht. Dat komt natuurlijk omdat mollen alleen onder de grond iets kunnen zien.

En daar gaat meester Uil. Kijk hem zwieren. Keurig rechtop, zijn vlerken in elkaar op de rug.

O, en moet je daar zien, allemensen, om die Pluim moet je ook lachen. Hij struikelt steeds over zijn lange staart, de stakker.

Dan gaat er een lange sliert muizen voorbij. Dat is een mooi gezicht, moeder muis voorop.

Kobus is klaar met opbinden, vlug gaat hij achter de muizen aan, hij probeert ze in te halen. Maar dat lukt niet, ze zijn zo razendsnel, hij kan zo vlug niet. Jammer, hij had anders best zin gehad met hun sliert mee te rijden.

De hele middag vermaakt Kobus zich opperbest. Hij rijdt in het rond, wel tien- of twintigmaal. Hij krijgt er maar niet genoeg van.

Kokke is ook op het ijs. Hij heeft geen schaatsen onder, maar hij heeft een sleetje. Dat duwt hij tot het flink vaart heeft en dan springt hij er vlug op en laat zich glijden. Eén keer gaat het bijna mis. Hij raakt uit de koers en rijdt bijna meester Uil van de sokken. Die kan nog maar net opzij springen.

Het is een heerlijke middag. Maar als de zon wegzakt achter het bos, wordt het plotseling kouder. Kobus trekt zijn muts steviger over zijn oren, hij wil nog een baantje om, dan scheidt hij ermee uit.

Maar wat is dat? Wie staat daar aan de kant van de poel te huilen? Is dat niet een van de kleine egeltjes? Als Kobus zich niet vergist, is het Prikje. Hij staat erbarmelijk te huilen, dikke tranen rollen op het ijs.

Kobus schaatst vlug naar het egeltje toe. 'Heb je verdriet, jochie? Wat is er dan?' vraagt hij.

'Stuk!' huilt Prikje, en met zijn korte voorpootjes wijst

hij naar zijn schaatsjes. 'Stuk, mijn schaatsjes zijn stuk.'
'O,' lacht Kobus. 'Is dat alles? Brand is erger, hoor.
Geef me je schaatsje maar eens even.'

Hij trekt zijn wanten uit en bekijkt het kapotte schaatsje.
Hij ziet het meteen, het hakleer is gebroken. 'Heeft je
vader de schaatsjes niet even nagekeken voor je naar
het ijs ging?' vraagt hij.

'Nee,' snikt Prikje. 'Mijn vader slaapt nog en mijn moe-
der is ook nog niet wakker.'

Handig maakt Kobus de knoop van het hakleer los. In
zijn broekzak vindt hij een touwtje en in een ogenblik
heeft hij alles weer in orde.

'Klaar is Kees,' zegt hij.

Het egeltje lacht door zijn tranen heen. 'Ik heet niet
Kees, ik heet Prikje,' zegt hij.

'Klaar is Prikje dan maar,' lacht Kobus. 'En nu geen
tranen meer, denk eraan.' Omdat Prikje geen zakdoek
heeft, droogt hij zijn tranen met zijn mouw af. Zijn
verdriet is alweer vergeten. Kobus bindt hem zijn
schaatsjes onder.

'Ben je ook koud geworden van het stilstaan?'

'Ja,' knikt Prikje, 'wel een beetje. Maar als ik rijd,
word ik wel weer warm.'

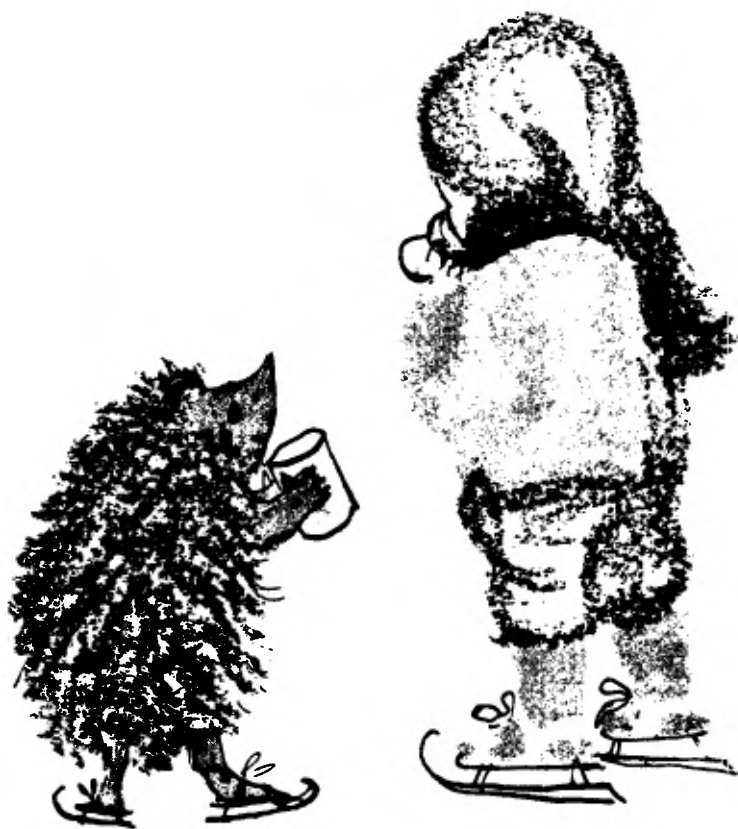
Dan legt Kobus zijn hand op de stekelige schouder van
het dappere egeltje. 'Zou jij wel een kopje anijsmelk
lusten?'

'Nou!' zegt Prikje, en zijn oogjes glimmen.

Kobus neemt een klein voorpootje in zijn hand en
samen zwieren ze kruiselings naar het kraampje van
baas Klop. Die heeft goede zaken gedaan, maar geluk-
kig zit er nog wel wat melk in zijn emmertje. En in een
trommel heeft hij nog drie stroopslakken. Die koopt

Kobus. Prikje krijgt er een, zelf steekt hij er een in zijn mond en de derde stopt hij in zijn zak. Voor straks thuis.

De anijsmelk is heerlijk warm. Als je eraan ruikt, prikt het in je neus. Kobus en Prikje knappen er helemaal van op.

Maar dan wordt het te donker om te rijden. Iedereen bindt zijn schaatsen af om naar huis te gaan. Prikje ook. Hij heeft de dikke stroopslak nog achter de kiezen. Het lijkt wel of hij kiespijn heeft.

Als hij de schaatsjes heeft losgemaakt en weer op alle vier zijn pootjes staat, kijkt hij niet meer naar Kobus. Hij holt naar huis om alles aan zijn vader en moeder te vertellen. Als die tenminste wakker zijn.

Kobus kijkt hem na. 'Hij bedankt niet eens,' zegt hij, en hij schudt zijn hoofd.

Kobus en de eenden

Wordt daar op de deur geklopt? Kobus legt zijn krantje neer, neemt zijn pijpje uit zijn mond en roept: 'Kom maar binnen, de deur is niet op slot.'

Even later staat Kokke, de kraai, in de kamer. Maar Kokke is niet alleen. Achter hem aan, wat stijf en stram, waggelt Kwakkel, de oude oma Eend. Ze houdt haar kopje opzij en kijkt heel treurig. Haar snaveltje gaat steeds open en dicht, maar ze geeft geen geluid. Kokke doet het woord.

'Ka ka, goeieavond, Kobus. Mogen we binnenkomen? Het is binnen beter dan buiten. Buiten is het nog altijd maar koud, koud, koud.'

'Zeg maar meteen wat er is,' vindt Kobus. Kokke kan soms zo vreselijk krassen voor hij zegt wat hij komt doen. 'Ga eerst maar eens zitten.'

Maar Kokke en Kwakkel willen niet zitten, Kwakkel wipt van haar ene pootje op het andere, ze strijkt zenuwachtig haar veertjes glad.

'Wil je ons helpen, Kobus?' vraagt Kokke dan op de man af.

'Ja, kwak-kwak-kwak? Helpen?' kwaakt de oude eend. 'Als ik kan. Maar dan moet ik eerst weten wat er is,' zegt Kobus.

Dan vertelt oma Kwakkel met horten en stoten wat er voor ergs gebeurd is. De vader en de moeder van de eendekuijken zijn naar de stad en zij, de oma, zou

babysitten. De hele dag is alles goed gegaan. De kleine eendjes zwommen in een wak in de vaart. Ze zwommen alsmaar in het rond en het wak bleef een mooi gat in het ijs. Maar nu, hoe het gekomen is, weet ze nog niet, maar nu is het gat toch dichtgevroren. Zes kleintjes zijn er nog op tijd uitgekomen, maar de kleinste, Roodsnavelkje, is in het ijs vastgevroren. En nu kan hij nooit meer los!

Oma Kwakkel kwaakt met lange uithalen van verdriet; grote dikke tranen spatten uiteen op de vloer.

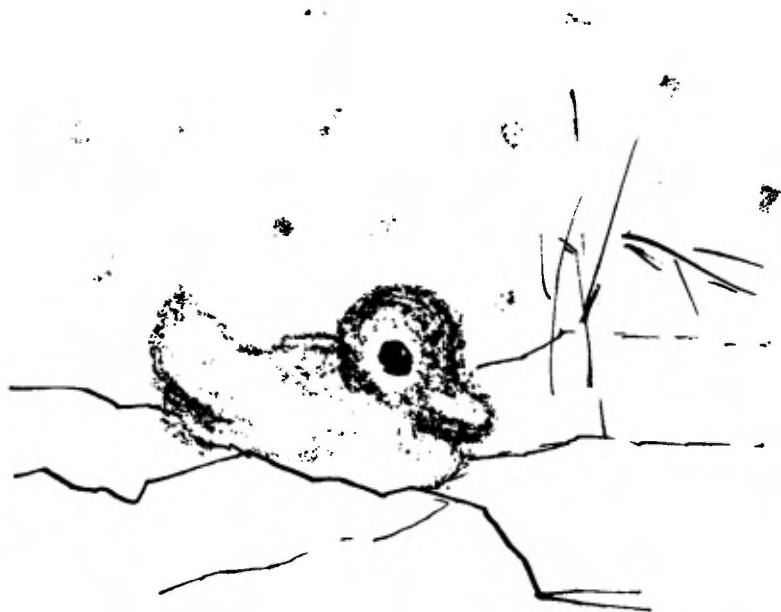
'Zijn kleine vleugeltjes . . .,' ze kan bijna niet uit haar woorden komen, '. . . zitten helemaal vast.'

Kobus hoeft niet lang na te denken. Hij wilde juist gaan eten, er staat een pannetje soep op de kachel. Maar als er iemand om hulp komt, heeft hij geen tijd om te eten. Hij roert even in de soep en legt het deksel een beetje scheef op de pan. Ziezo, dat eet hij straks wel op. Nu vlug een sjaal om, de warme muts op en de wanten aan. Achter zijn huisje ligt een bijl, die neemt hij mee. 'Vliegt jij alvast naar de vaart, Kokke, en zeg tegen Roodsnavelkje dat ik kom.'

'Ka, ka,' Kokke. 'Dat is goed. Wat zal dat pukje blij zijn.' Hij neemt een aanloopje en weg is hij.

Kobus loopt met oma Kwakkel het bos door naar de vaart. Daar waait het harder dan in het bos en Kobus vindt dat het er vreemd ruikt. Hij snuift eens goed en zegt dan: 'Ik ruik mesthopen. Er kon best eens dooi op komst zijn. Dan ziet het er voor jullie weer beter uit, oma Kwakkel.'

Oma Kwakkel schrikt van wat Kobus zegt. Van schrik vliegt ze zo maar een eindje door de lucht. 'Maar je zult ons toch wel helpen, Kobus? We hoeven toch niet

te wachten tot Roodsnaveltje losgedood is?' Ze kijkt Kobus met grote bange ogen aan.

'Welnee, domme eend,' zegt Kobus. 'We zijn toch al onderweg?'

Kokke staat al bij de vaart te wachten, vlak bij het dichtgevroren wak. Daar zit Roodsnaveltje. Hij kijkt zo zielig, dat Kobus echt medelijden met hem krijgt. Zijn beide vleugeltjes zijn aan het ijs vastgevroren, hij kan alleen zijn kopje nog bewegen.

'Kwek kwek! Help mij! Help mij toch!' roept hij. Hij probeert zijn kopje naar de kant te draaien, waar Kobus vandaan komt, maar dat gaat niet.

'Stil maar,' zegt Kokke. 'Daar is Kobus al.'

Kobus rolt zijn mouwen omhoog en op zijn knieën

kruipt hij tot vlak bij het eendje. Zijn baard hangt op het ijs.

Heel, heel voorzichtig, met kleine tikjes, begint hij met zijn bijltje het ijs stuk te kappen. De ijssplinters vliegen in het rond. Roodsnaveltje zit als een muisje zo stil, zelfs zijn kopje beweegt hij niet meer. Alleen zijn kleine kraalooogjes kijken van de een naar de ander. Oma Kwakkel staat naast hem. Ze fluistert hem lieve woordjes in het oor en aait hem over zijn kopje. 'Stil maar hoor, klein ding.'

En Kobus kapt maar en kapt maar. Nog voorzichtiger. Hij heeft al een heel klein gaatje gemaakt, er komt al een beetje water op het ijs, zijn baard wordt er nat van. 'Kokke!' roept hij tegen de kraai, 'houd jij mijn baard eens vast, daar heb ik last van.'

Nu kapt hij het ijs rondom Roodsnaveltje stuk. Man man, wat is dat een karwei! Nog een paar tikken, dan is het eendje los!

'Hoera! Ka ka!' roept Kokke.

'Dat rijmt ook nog,' lacht Kobus.

Maar och arme, nu kan het eendje niet uit het wak op het ijs klimmen. Zijn vleugeltjes zitten nog tegen zijn lijfje aangevoren. Hoe moet dat nu?

Maar Kobus geeft de moed niet op. Hij pakt Roodsnaveltje met beide handen beet en hopla! daar tilt hij hem uit het water en zet hem op de kant van de vaart. En dan laat Roodsnaveltje zien dat hij nog wel lopen kan. Heel hard. Hij rent weg en oma Kwakkel rent achter hem aan.

Kobus en Kokke staan paf. 'Dat is wat moois,' krast Kokke. 'Ka ka, ze bedanken niet eens.'

Kobus doet zijn mouwen weer naar beneden en schudt

zijn hoofd. 'Ja,' zegt hij, 'zo gaat het tegenwoordig.'
Kokke vliegt weg en Kobus gaat naar huis. Het is al
helemaal donker buiten. Op de kachel staat het pan-
netje soep zachtjes te koken. Mmmm, wat ruikt dat
lekker. Hij lust wel drie borden! En even later zit Kobus
bij de tafel te eten.

Kobus en Fretje, de wezel

Kobus gaat een eindje wandelen. Hij is klaar met zijn werk. Zijn huisje is schoon en opgeruimd, zijn dekentje hangt over de lijn te luchten. Want de zon schijnt en alle sneeuw is weer verdwenen. Kobus zingt een liedje omdat het zulk mooi weer is en omdat het weer lente wordt. Pomperepom-pom-pom.

Als hij een poosje gelopen heeft, ontmoet hij Melis, de das.

'Dag Kobus,' zegt Melis. 'Ben je aan het wandelen?'

'Zo is het,' antwoordt Kobus. 'Met zulk mooi weer kan ik niet thuis zitten. Hoe is het met jullie kleine meisje?'

'Heel goed,' knikt Melis. 'Ze heeft de oogjes al open. Mijn vrouw heeft precies gedaan wat jij voorgezegd had. Net zoveel drupjes op de oogjes als jij krasjes op de grond gemaakt had. Toen alle krasjes kruisjes waren, gingen de oogjes open.' Melis strijkt met zijn korte voorpootjes langs zijn spitse snuitje. 'En een mooi meisje dat het is!' zegt hij trots. 'Ze heeft een zwart-wit huidje en haar kleine snoetje is machtig mooi gekleurd. Geel en zwart en grijs. Kom je eens kijken, Kobus? Mijn vrouwtje geeft de kleintjes fijngekauwde eikels te eten met worteltjes erdoor. Daar groeien ze van. Ze kruipen nu al het hele hol door.'

'Ik kom wel eens langs,' belooft Kobus. Dan loopt hij weer door. Hij zoekt nog een stil laantje, daar ruikt hij het voorjaar. Hij snuift zo diep om maar goed te kun-

nen ruiken, dat hij ervan niezen moet. 'Haptsjoe!!'
'Gezondheid!' hoort hij ineens roepen. Hij kijkt naar alle kanten, maar ziet niemand.

'Hahaha!'

Hij kijkt naar de boomkruinen boven zich en achter de struiken beneden.

'Hahaha, die Kobus! Zoek me dan als je kan!'

Net om een hoek van een boom ziet Kobus een witte staart met een zwart puntje. 'Kom maar gauw te voorschijn!' roept hij. 'Ik heb je al lang gezien, hoor Fretje!' Fretje, de wezel, springt achter de boom vandaan. Hij heeft zijn witte winterjas nog aan met alleen een zwart puntje aan de staart. Zijn hermelijnejasje, noemt hij dat heel trots.

'Zeg, je mag zo langzamerhand je zomerpakje wel eens aantrekken,' zegt Kobus. 'De winter is voorgoed voorbij.' Fretje trekt zijn bovenlip op. Kobus ziet zijn witte tandjes, scherp als naalden. Zo ziet Fretje er kwaad-aardig uit.

'Mijn witte jas is veel mooier dan mijn bruine. Mijn hermelijnejas is de mooiste jas van het hele bos. De koningin zou hem wel willen hebben, hahaha. Niemand heeft zo'n mooie jas. En niemand heeft een staart met een zwarte punt. Niemand in het bos kan zo galopperen en springen als ik. En niemand kan zo goed zwemmen. Of klimmen. Niemand!'

'Wat een branieschopper,' denkt Kobus. Hij houdt niet van Fretje. Altijd loert Fretje op konijnen en hazen. En geen muisje is veilig voor hem. Maar Kobus is slim. Hij zegt niets meer van dat jasje. Hij denkt: 'laat Fretje maar stilletjes zijn witte jas aanhouden. Nu er geen sneeuw meer ligt, steekt dat wit goed af tegen al het

groen van het bos. Dan zien alle dieren hem aankomen en kunnen ze maken dat ze weggomen.'

'En er is niemand . . .,' gaat Fretje verder. Maar Kobus is alweer doorgelopen. Hij wil zijn tijd niet aan die eigenwijze wezel verspillen. Hij zingt liever nog een liedje. Pompere-pom-pom-pom, wat voelt hij zich vandaag gelukkig. Met de handen op de rug en de neus in de lucht loopt hij door. De wind waait door zijn baard.

Bij de oude eik, midden in het bos, is de familie Spits aan het spelen. Moeder Spits zit op een boomstronkje, ze wast haar slurfsnuitje. Haar kleine pootjes flipflappen langs haar neusje.

De kleine muisjes spelen verstoppertje. Eentje staat met zijn snuitje tegen een paardebloem, zijn oogjes stijf dicht. Hij telt tot honderd. Alle muizen stuiven weg en dan ineens zijn ze allemaal verdwenen. Op één na. Dat ene kleintje klautert langs Kobus' broekspijp omhoog en kruipt in zijn zak. 'Niks zeggen, hoor Kobus,' fluistert hij.

'Tien . . . twintig . . . honderd . . . ik kom!' roept het

muisje bij de paardebloem. Hij begint tussen te boomwortels te zoeken, onder de dorre bladeren en bij de brandnetels. Kobus gaat een eindje opzij, hij kijkt naar de spelende muisjes. Die ene in zijn broekzak zit muisstil.

Maar dan . . . o, dat is vreselijk! Een lang wit beest met een zwarte punt aan zijn staart!

'O, o,' zucht Kobus, 'als daar geen ongelukken van komen!'

Maar gelukkig heeft moeder Spits het ondier ook bespeurd. Ze piept uit alle macht en alle muisjes komen uit hun schuilhoekjes vandaan. Ze vliegen naar hun moeder. En dan gebeurt er iets wat Kobus nog nooit gezien heeft. Het oudste muizekind bijt zich met zijn vlijmscherpe tandjes vast aan moeders staart. De broertjes en zusjes bijten zich op hun beurt allemaal aan elkaar vast, zodat er een lange ketting van muizen ontstaat. De moeder telt ze vlug: 'Een, twee, drie, vier, vijf'. Dan krijgt moeder Spits de schrik van haar leven. Maar vijf? Dat is één te weinig! En Fretje komt al dichteren dichterbij. Ze heeft nu geen tijd meer te verliezen. Vliegensvlug trekt ze haar hele kinderketting in haar holletje onder de eik. Kobus kan haar nog net toefluisteren: 'En die ene is ook veilig.' Dan gaat hij op het muizehol staan.

Nog een sprong, dan staat Fretje voor Kobus. 'Het ruikt hier naar muizen,' zegt hij, en zijn oogjes flitsen in het rond.

'Kom nou,' zegt Kobus. Met zijn ene hand houdt hij zijn pijpje vast, met de andere aait hij het zachte muize rugje in zijn broekzak. Het kleine muisje trilt van angst. 'Kom nou, naar muizen?' Kobus kijkt heel onnozel. 'Zo

iets doms kan alleen een wezel zeggen.'

Fretje gaat hoog op zijn achterpoten zitten, zijn neusje snuift naar alle kanten.

'Toch is het zo. Niemand in het hele bos kan zo goed ruiken als ik, het ruikt hier naar spitsmuizen.' Hij loert in alle holen en gaten.

Kobus voelt het hartje van het kleine muisje kloppen.

'Luister eens,' zegt hij, 'ik heb thuis nog iets heel lekkers. Stroopslakken. Lust je er eentje?'

'Mmmm,' zegt Fretje, en hij likt zich om de mond.

'Slakken! Ik ben dol op slakken.'

'Hip dan maar gauw naar mijn huisje, ik kom zo.'

Fretje is al weg, zijn lange lijfje danst door het bos. En

Kobus buigt zich over het hol onder de eik. Voorzichtig laat hij het kleine muisje los in het gat. Roets, weg is het al, naar zijn moeder en zijn broertjes en zusjes. Hij kijkt niet eens meer naar Kobus, die hem gered heeft.

Kobus wacht nog even. De moeder zal toch wel naar buiten komen om hem te bedanken?

Maar nee hoor, het blijft stil in het holletje onder de eik.

Kobus schudt zijn hoofd. 'Ze bedanken niet eens,' zegt hij. Dan gaat hij naar huis. Fretje moet het snoepje hebben. Al heeft Kobus een hekel aan Fretje, beloofd is beloofd.

Kobus voelt zich niet goed

Kobus voelt zich vandaag helemaal niet goed. Zijn buik doet pijn, zijn hoofd doet pijn, hij heeft geen trek in eten en zelfs zijn pijpje lokt hem niet.

Buiten schijnt de zon en de vogels in de bomen zingen dat het een lust is, maar Kobus heeft nog geen liedje geneuried.

Er zijn ook al twee egels voorbijgekomen, daaraan kun je weten dat het niet koud is, want als het koud is, blijven de egels altijd thuis.

Kobus is de hele dag rillerig. Het liefst zou hij onder zijn dekentje kruipen, maar hij schaamt zich om overdag in bed te liggen. Daarom heeft hij wat houtspaan-
ders opgezocht en zijn kacheltje aangemaakt. Hij neemt de sleutel van de kast en doet de deur open. Op de planken staan keurig naast elkaar allerlei flesjes en potjes. Maar die moet hij nu niet hebben. Op de onderste plank ligt een dik boek. De bladen zijn geel en omgekruild, zo oud is het al.

Dat dikke boek pakt Kobus. Hij zet zijn bril op en begint in het boek te bladeren. Met zijn vinger wijst hij de regels bij.

Op de eerste bladzij staat: kiespijn. Maar dat heeft hij niet en hij slaat het blad om. Oorpijn? Nee, dat heeft hij ook niet. Reumatiek? Ook niet. Buikpijn? Ja, dat heeft hij wel. Heel aandachtig leest hij wat er over buikpijn staat. Precies. Buikpijn, hoofdpijn, geen trek in

eten of in een pijpje.

Nu weet hij wat hij doen moet. Hij legt het boek weer in de kast en van de bovenste plank neemt hij een potje honing en een flesje met druppels, Zo, nu de kast eerst weer op slot en de sleutel in de zak. Wat stond er in het boek? Een pannetje melk op de kachel, een lepel honing erin en dan tien druppels uit het flesje.

Als Kobus dat allemaal gedaan heeft, roert hij in het pannetje. Hij proeft eens. Mmm, dat smaakt goed. Hij neemt een grote hap. Het helpt vast en het is nog lekker bovendien. Nu gaat hij fijn even in zijn schommelstoel zitten.

Maar dan hoort hij lawaai bij de achterdeur. 'Volluk!' roept iemand.

Kobus herkent de stem van Mikse, het konijn. Mikse woont nog niet lang in het bos. Een paar jaar geleden is hij er komen wonen. Zijn familie woont ver weg, helemaal in Engeland, en niemand weet hoe Mikse over zee gekomen is. Gelukkig voelt hij zich al echt thuis in het bos. Alleen praat hij nog een beetje krom.

'Kom maar binnen!' roept Kobus. 'Maar wel vlug de deur weer dicht, want ik heb het een beetje te pakken.' Mikse hipt binnen. Kobus kijkt altijd weer verbaasd naar Mikse. Hij vindt hem zo mooi en groot. Oranjegeel gekleurd met witte rondjes om zijn ogen, net of hij een bril op heeft. Zijn staart, die ook wit is, staat deftig rechtop. Tenminste meestal, maar nu niet. Zijn prachtige staart hangt nu verdrietig op de grond.

Dwars door de kamer loopt hij op Kobus toe. Hij maakt heel vieze voetstappen op het vloerkleed. Kobus ziet het en hij denkt dat er wel iets ergs moet zijn met Mikse, want hij is anders altijd zo netjes.

'Goedendag, meneer Kobus,' zegt Mikse, en hij maakt een buiging. 'Misschien alstublieft wilt u helpen ons? Wij zitten in moeite, ik bedoel, wij hebben naarheid. O, die arme kleintjes!'

Kobus kan niet dadelijk antwoord geven, zijn hoofd doet te veel pijn.

Mikse schrikt als hij het bleke gezicht van Kobus ziet. 'U toch niet ziek zijn? Ja, ik zie, u ziek. Dan u niet kunt helpen ons.' Hij zucht diep. 'Dan ik weer ga. Goed dag, meneer.' Hij is alweer bij de deur.

'Hé hé!' roept Kobus. 'Niet zo haastig. Je kunt me toch eerst wel eens rustig vertellen wat er aan de hand is.' Hij staat op en gaat naar de kachel. Als hij een lepel van zijn brouwsel heeft genomen, gaat hij weer zitten.

En Mikse vertelt: 'U wel weten, meneer Kobus . . .'

'Ga ook zitten,' zegt Kobus. 'Dat is wat gemakkelijker.' 'U wel weten,' begint Mikse nog eens, 'mijn wijf en ik hebben acht kleintjes, zeer lief kleintjes. Zij de oogjes al open hebben. Mijn wijf en ik hen nooit alleen laten, de een uit, de ander oppassen. Vanwege Fretje, de wezel, u wel begrijpt. Zij nog niet buiten komen, maar de wentel is groot genoeg.'

'De wat?'

'De wentel,' herhaalt Mikse. 'Meneer Kobus toch wel weten wat een wentel is?'

'Nee, ik moet je zeggen dat ik daar nog nooit van gehoord heb. Wentelteefjes ken ik wel, die zijn lekker, maar een wentel? Nee.'

Mikse schudt zijn hoofd over zoveel domheid. Hij gaat op het puntje van zijn stoel zitten om over zijn wentel te vertellen en hij vergeet helemaal dat hij eigenlijk

hulp kwam vragen. 'De wentel, dat is de nest van wild konijnen,' zegt hij. 'Ik die samen met mijn wijf gegravd. Een grote woonkamer en daar komen al die pijpen in uit.'

'Pijpen?' Kobus kijkt alweer verbaasd. Hij pakt zijn pijpje van de tafel. 'Jullie roken toch niet onder de grond? Pas op voor brand.'

'Welnee, meneer Kobus. De pijpen zijn de gangen. Begrijpt meneer Kobus?'

Mikse vertelt opgetogen hoe mooi zijn wentel wel was.

'Wàs? vraagt Kobus.

'Ja. Wàs,' zegt Mikse dan ineens verdrietig. 'Want vanmorgen toen ik uit was te zoeken worteltjes en kleine kooltjes, ik bedoel spruitjes, toen een ramp is gebeurd. De hele mooie wentel ingestort. Alle pijpen stuk. Mijn wijf was thuis, zij zei, met denderend geraas alles ruïne geworden.' Het konijn begint te huilen. 'En nu de kleintjes onder het zand bedolven. Zij te klein zijn zich uit te graven.'

'Maar dat kunnen jullie toch doen? Jullie zijn allebei handig genoeg. En dan bouwen jullie samen maar een nieuw huis, zulke flinke konijnen.'

'Ja meneer Kobus, dat wij kunnen. Mijn wijf en ik in twee dagen een nieuwe wentel klaar hebben. Maar waar moeten zolang de kleintjes? Buiten is Fretje, die gemene laaghartige rover. Daarom ik kwam hier te vragen meneer Kobus twee dagen op de kleintjes kan passen. Maar nu ik zie, meneer Kobus maar half, nu ik niet meer weet.'

Kobus neemt vlug twee, drie lepels van zijn honingdrankje. Het pannetje is bijna leeg.

'Acht kleine konijntjes in mijn huisje?' vraagt hij. 'Dat

zal een feest zijn!

Hij wrijft zijn handen over zijn buik. Het is net of die al veel beter is. 'Kom mee, Mikse, laten we maar meteen op stap gaan.'

Kobus krijgt logees

Ze moeten in de duinen zijn, daar woont Mikse. Maar nog maar nauwelijks zijn ze buiten, of daar komt Fretje aan. Hij kijkt met begerige ogen naar Mikse. Een lekker konijneboutje, daar zou hij best trek in hebben. Maar nu Kobus naast het konijn loopt, durft Fretje niets te beginnen. Hij weet heel goed dat Kobus het aan de boswachter vertelt als hij de dieren lastig valt en Fretje is bang voor de boswachter.

Mikse schrikt zich een ongeluk als hij de wezel ziet. Hij gaat heel dicht tegen Kobus aan lopen. Zou Fretje het weten van de ingestorte wentel?

Kobus neemt grote stappen, hij houdt zijn handen op zijn rug. Mikse hipt met kleine hipjes naast hem, hij kan Kobus bijna niet bijhouden. Ze zeggen niets. Het is zo stil in het bos, dat je de droge takken in de wind hoort kraken. Zou Fretje weer weggegaan zijn?

Dan klinkt er plotseling een lelijke lach. Ze schrikken allebei, en Kobus fluistert: 'Gewoon doorlopen. Net doen of je niets hoort.'

Vanachter een boomstam loert Fretje op zijn prooi, dan verdwijnt hij. Zolang Kobus in de buurt is, heeft hij toch geen kans.

Vrouw Mikse staat al op de uitkijk. Ze heeft al een hele poos hard gewerkt en al een groot stuk van de ingezakte wentel uitgegraven. Nu rust ze even uit.

'Ik ben vreselijk blij dat u er bent, meneer Kobus,' zegt

ze beleefd.

'Nu vlug aan de slag,' zegt Kobus. 'Hoe eerder we beginnen, hoe vlugger we klaar zijn.'

Uit alle macht graven ze de pijpen vrij. En gelukkig! daar liggen de acht kleine konijntjes ongedeerd op een hoopje, de kopjes dicht bij elkaar. Heel voorzichtig pakt de konijnmoeder haar kleintjes op, een voor een. Er mankeert hun niets. Een paar hebben wat zand in de oogjes, maar dat veegt de moeder er gauw uit met de punt van haar oor. Dan geeft ze alle kleintjes een kusje, zo blij is ze dat er niet eentje doodgegaan is onder het zand.

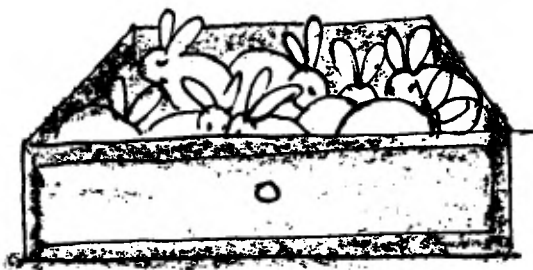
Kobus trekt zijn jasje uit. Hij knoopt de mouwen aan de onderkant dicht, nu zijn de mouwen zakjes geworden. En de moeder laat in elke mouw vier kleintjes zakken. Dan trekt Kobus zijn jasje weer aan. Zijn handen zitten nu binnen in de mouwen en hij voelt de kleine zachte konijntjes bewegen. Vrouw Mikse doet de knopen van zijn jasje dicht en zo gaan ze op stap.

'Nu als de wind naar mijn huisje,' zegt Kobus. 'Daar brandt de kachel. Die had ik vanmorgen aangemaakt omdat ik zo rillerig was. Dat komt nu mooi van pas. Kleine konijntjes hebben warmte nodig.'

'U bent beter nu, meneer Kobus?' vraagt Mikse.

'Helemaal. Wie kan er nu ziek zijn als hij acht van zulke leuke logeetjes krijgt?'

Kobus loopt tussen Mikse en zijn vrouw in. Ze zijn er gauw. Kobus doet de deur van zijn huisje open en ze gaan naar binnen. Vrouw Mikse helpt weer met het jasje. Niemand in het hele bos heeft gezien dat er kleine konijntjes naar Kobus' huisje gebracht zijn. Fretje ook niet.

Maar waar moeten de kleintjes nu slapen? In Kobus' bed gaat niet, daar moet het baasje zelf in slapen. En holletjes onder de grond heeft hij niet.

Natuurlijk weet Kobus raad. Hij schuift de la uit de tafel en zet die op de grond. Dat kan wel een bedje worden. Maar een dekentje? Kobus heeft ook maar één dekentje.

En daar weten nu de vader en moeder weer raad op. Met hun bekjes trekken ze een heleboel haar uit hun eigen vacht. Van de borst en uit de rug, van de zijkan-ten. Even later staan ze in hun blote vel, maar ze heb-ben zoveel wol, dat ze er een prachtig warm dekentje van kunnen maken, heerlijk warm voor hun kindjes.

Als alles klaar is, legt vrouw Mikse de kindjes een voor een in hun nestje.

'Maar worden je man en jij nu niet koud, nu jullie zo kaal zijn?' vraagt Kobus bezorgd.

Vrouw Mikse zegt lachend dat het haar zo maar weer aangroeit. Zo is dat bij konijnen.

'Ga dan maar vlug aan jullie werk,' vindt Kobus. 'En overmorgen halen jullie dit kleine goed maar weer op.' Hij opent de voordeur voor het konijnepaar. Hup, hup,

dan zijn ze warempel al weggehipt. Ze kijken niet eens meer om.

Net als Kobus zijn hoofd wil schudden en zeggen dat ze hem niet eens bedanken, bedenkt hij zich. Hij kijkt naar de tafella, waar de kleintjes al liggen te snurken. Dan zet hij zijn handen als een trompet om zijn mond en hij roept zo hard hij kan: 'Welbedankt dat ik op jullie kleintjes mag passen, hoor!'

Hij doet de deur dicht en steekt een pijpje op. Hij is vast niet ziek meer, want het smaakt hem opperbest.

Kobus heeft het de hele dag druk als een klein baasje. Hij heeft pap gekookt van melk en honing met een schepje eikeltjesmeel erdoor en dat heeft hij de kleintjes opgevoerd. Ze lustten het wat graag, hun tongetjes likten om hun bekjes. Het laatste beetje heeft Kobus zelf opgesmikkeld.

Nu is het bijna avond. En omdat het 's avonds altijd kouder is dan overdag legt hij nog een schone theedoek als dekentje in het bedje. De kleintjes liggen nu schoon en tevreden te slapen.

Kobus vindt het wat gezellig, die jonkies in huis. Hij is er helemaal van opgeknapt. Zijn buikpijn is verdwenen en zijn hoofdpijn ook. Het eten smaakt weer goed, net als zijn pijpje. Ja, alles is dik in orde.

Toch is hij niet rustig. Steeds gaat hij naar de hoek van de kamer en gluurt onder de theedoek. Hij aait de kleintjes met zijn vinger over de rug. En hij stookt de kachel warmer. Ze zullen het niet koud hebben bij oom Kobus. De volgende morgen kijkt de zon al vroeg door het raam. 'Dat is goed,' denkt Kobus, 'daar groeien kleine konijntjes van.'

Heel voorzichtig trekt hij de tafella tot voor het raam. Zo, nu schijnt de zon nog beter in het bedje. De konijntjes knippen met hun oogjes tegen het felle zonlicht.

'Fijn, hè jongens? Laat de zon maar op jullie velletjes schijnen. Daar krijg je een prachtig dikke vacht van. Jullie zijn nog zulke kale konijntjes. Zo, en nu maar lekker slapen, daar word je ook groot van. Dan zullen vader en moeder morgen opkijken als jullie zo gegroeid zijn. Ja, want morgen gaan jullie weer naar huis. Dat is ook wel fijn, hè?'

Maar de konijntjes zeggen niets, ze kunnen nog niet praten.

Kobus gaat in zijn schommelstoel zitten, hij heeft de krant van gister nog niet eens gelezen en zo dadelijk komt de nieuwe alweer.

Maar allemensen, nog nooit van zijn leven is Kobus zo geschrokken. Hij tuimelt bijna van zijn stoel. Zijn pijpje rolt in de hoek en zonder het eerst op te rapen, vliegt hij naar de deur en schuift de grendel erop. Zijn hart bonkt in zijn bloesje. Een lang wit beest met een zwart puntje aan zijn staart!

Wat wil Fretje? Wat moet die bij zijn huisje? Snel trekt Kobus de tafella een eind terug, zodat niemand hem van buitenaf kan zien. Hij duwt hem ver achter de kast. Zijn schommelstoel zet hij ervoor. Dan fluistert hij tegen de kleintjes: 'Stil blijven liggen en niets zeggen. Hij krijgt jullie nooit, dat zorgt oom Kobus voor.'

Dan gaat hij naar het raam en kijkt naar alle kanten. Naar links en naar rechts, naar de boomtoppen en naar de wortels. Nergens ziet hij Fretje. Dan gaat hij weer zitten. Maar van lezen komt niets meer, hij moet veel

te veel opletten.

Een paar uur gaan voorbij. Er komt niemand meer langs. Het liefst zou Kobus een eindje wandelen, maar dat gaat nu natuurlijk niet. Hij moet nog een brief schrijven, dat kan nu mooi even. Hij moet aan de grottemensendokter in het dorp schrijven. Dat hebben ze afgesproken. Door alle ziekten, de oogjes van de dassen kinderen, de reumatiek van Lampes moeder, zijn de flesjes en potjes uit zijn kast leeg geraakt. En de dokter heeft gezegd dat er nooit een flesje of potje leeg mag zijn.

Kobus zoekt papier en potlood. Als hij nu vlug schrijft, kan Pluim de brief nog meenemen als hij de krant brengt. Voor hij begint, kijkt hij nog even naar de kleintjes. Nee toch, daar liggen ze warempel alweer met de bekjes wijd open. Ze hebben alweer honger. En hij heeft niets meer te eten. Nu zal hij toch naar buiten moeten om iets te zoeken.

Heel zacht schuift hij de grendel van de deur en gluurt door een kiertje. Alleen zijn neus steekt naar buiten. Gelukkig, geen wezel te zien. Hij glipt naar buiten en draait de deur achter zich op slot. De sleutel laat hij in zijn broekzak glijden. Nu zijn alle ramen en deuren goed dicht, nu kan niemand met boze bedoelingen binnenkomen.

Dichtbij vindt hij een boerenkoolstronk en om de hoek van het aardappelveld staat warempel nog een plant met een spruitje eraan. Een heerlijk mals spruitje. Daar zullen ze heerlijk van knabbelen.

Kobus is zo blij, dat hij zoveel gevonden heeft, dat hij er een liedje van zingt. Hij is zo in zijn schik, dat hij even stil moet staan voor het tot hem doordringt wie

daar languit voor zijn deur ligt. Het is Fretje. Hij ligt op zijn rug, om een van zijn voorpoten heeft hij een rode zakdoek gebonden.

Heel vriendelijk zegt Fretje: 'Dag Kobus. Hoe is het met je?'

'Wat moet je hier?' vraagt Kobus boos. 'Maak dat je weg komt!'

'Hè, wat ben jij onvriendelijk,' zegt Fretje. 'Ik heb toch niets verkeerd gedaan? Ik kwam alleen maar vragen of je mij wilt helpen. Er is er maar een in het bos die altijd klaarstaat om een ander te helpen, en dat ben jij. Au au, wat heb ik een zere poot. Vanmorgen heb ik mijn poot verstuikt en nu kan ik niet meer springen, alleen maar hinken. Au!'

'Dan blijf je maar fijn een poosje thuis. Dan wordt je poot weer beter en dan hebben de dieren in het bos tenminste eens rust.'

'Au au,' kermt Fretje. 'Wil je mij niet helpen? Of kun je het misschien niet? Ik heb horen zeggen dat je een kast vol flesjes en potjes hebt met medicijn voor alle kwalen, maar dat zal dan wel niet waar zijn. Niets aan te doen, dan ga ik maar weer. Maar dan kan ik ook niet een paar weken op reis. Ik zou een paar weken uit logeren, zie je? Een heel eind hier vandaan.'

Daar moet Kobus even goed over nadenken. Als Fretje weggaat, is het rustig in het bos. Dan kan vrouw Mikse ook haar kleintjes weer veilig thuisbrengen. Hij zegt: 'Toe dan maar. Laat me je poot dan maar zien.'

Fretje maakt de zakdoek los, het onderste stukje van de poot hangt er helemaal slap bij. Fretje kijkt smekend: 'Had ik maar een zalfje om de poot te wrijven. Heb je niet iets in je grote kast?'

Kobus moet nog dieper nadenken. Fretje is niet te vertrouwen, dat weet hij maar al te goed. Maar als de wezel zijn poot werkelijk heeft verstuikt, dan moet hij geholpen worden. En dat kan niemand anders dan hij. 'Goed,' zegt hij. 'Wacht maar even.' Hij legt het boerenkoolstronkje en het spruitje naast een boom en doet net of hij in huis wil gaan. Maar eerst maakt hij van zijn handen een toeter en roept het bos in: 'Muizen! Niet aan mijn boerenkool komen, hoor! En van dat spruitje afblijven!'

Fretje spitst zijn oren. Hoort hij het goed? Roept Kobus iets tegen muizen? Zijn er dan muizen in de buurt?

Hij vergeet dat hij een zere poot heeft en met één grote sprong is hij tussen de bomen. Zijn pootje hangt ineens

niet meer slap.

Maar dan kijkt hij op zijn neus. Er zijn geen muizen. En wie lacht daar? Het is Kobus. Hij houdt zijn buik vast van het lachen.

'Lelijke wezel! Heb ik jou daar even fijn te grazen! Maak dat je weg komt!'

Fretje sluipt weg, zijn staart tussen de poten. En Kobus gaat naar binnen. Dat gevaar is weer voorbij.

Vlug maakt hij een hapje eten klaar voor de kleintjes. Fijngesneden boerenkoolblad met gehakte spruitjes. Een klontje boter erdoor en wat suiker erop. Als dat geen lekkernij is, weet hij het niet!

De kleintjes piepen al of ze verhongerd zijn en als Kobus ze voert, smikkelen ze tot er niets meer in de pan zit.

De volgende dag komen Mikse en zijn vrouw de kinderen al vroeg halen. Mikse slaat zijn pootjes ineen als hij de kleintjes ziet.

'Wijf!' roept hij uit, 'zij een goed kosthuis hebben gehad! Wijf, zij gegroeid zijn!'

Vrouw Mikse geeft de kinderen een voor een kusje op de snoet. Dan maken de beide konijnen een deftige buiging en ze zeggen: 'Wij danken u duizendmaal, meneer Kobus. Duizendmaal en tot wederdienst bereid.'

Kobus schudt lachend zijn hoofd. 'Nooit wordt ik bedankt,' zegt hij, 'en nu ineens duizendmaal. Er zijn toch nog goed opgevoede dieren in het bos.'

'Dag meneer Kobus. Daaag!' roepen de oude konijnen. En de kleintjes piepen een beetje.

Dan wordt het heel stil in het huisje. Kobus voelt zich helemaal onwennig nu de logees weer weg zijn. Vreemd is dat. Hij woont al zoveel jaren alleen in zijn huisje

midden in het bos en het is net of het nog nooit zo stil is geweest. Hij hoort zelfs de klok tikken en die heeft maar een heel zacht tikje.

Dat komt natuurlijk omdat hij acht druktemakers in huis heeft gehad. Die steeds maar honger hadden en eten moesten.

En het komt omdat hij zo moest oppassen dat Fretje ze niet zag. Foei toch, hij is er echt moe van geworden.

Kobus trekt zijn pantoffels aan en gaat in zijn schommelstoel zitten. Hij stopt zijn pijpje en even later kringelt de blauwe rook al omhoog.

Nu is het toch weer gezellig, al is hij dan alleen.

KOBUS IN HET WINTERBOS

Als je zo klein bent als Kobus, niet groter dan een kuiken, dan woon je niet graag meer tussen de grote mensen. Dan pas je beter tussen kleine dieren zoals hazen en konijnen, egels en kikkers.

Kobus is naar het bos verhuisd. Daar is hij heel gelukkig, alle dieren zijn zijn vrienden geworden.

Hij helpt ze waar hij maar kan, hij staat altijd voor ze klaar. Als Lampe, de haas, een ongeluk krijgt. Als Melis, de das, een ziek kindje heeft. Als Roodsnaveltje, het jonge eendje, vastgevroren is in het ijs . . . altijd helpt Kobus.

Maar als hij denkt dat er wel eens eentje 'dank je wel, Kobus' zal zeggen, dan vergist hij zich toch. En daar heeft hij wel verdriet om. Zijn de dieren dan helemaal niet dankbaar? Of toch wel?

Er is nóg zo'n leuk Kobus-boekje te koop!
Het heet **KOBUS IN HET ZOMERBOS**.

J. en M. 4-8 jr.

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 3376 9